

Mericske Zoltán és a nagydíjas ütősök

Arany Antennát nyertek a Szent István Király Zeneiskola növendékei

Dudál, csörömpöl, zajong, üt, fékezhetetlen figura. Mericske Zoltán olykor rajz-, animációs vagy burleszfilmek furcsa zörejeit állítja elő, néha ütős zenekart irányít, de volt már a Bergendy Szalonzenekar énekese és reklámfilmek főszereplője is. Amúgy a Szent István Király Zeneiskola tanára, tévés produkciók résztvevőjeként ötször kapta meg a televízió nivódíját, néhány hete pedig az általa szervezett diák ütős együtessel készült film elnyerte a Bulgáriában rendezett, zenés filmek nemzetközi fesztiváljának Arany Antenna-díját.

– Nem komolytalan ez egy kicsit? Fésűn és vécepapíron előadott légyzúmmögés, amelynek egy fölfújható bunkósbot vet véget?

– Komolytalan, de ez nemcsak színpadi vicc, a hangnak és a ritmusra lesújtó bunkósbotnak zenei funkciója is van.

– Persze ha díjat adnak ezekért az ötletekért egy rangos televíziós fesztiválon, akkor bizonyára rendjén való, hogy az ütős zenekar műsorát némi show köríti.

– Fontos a humor. Sokan azt gondolják ugyan, hogy az élet csak abból áll, hogy repülőgépek lezuhannak, pokolgépek robbannak, politikusok veszekszenek, ám ez nincs így. Csak nem marad lelkünk odafigyelni az élet mókásabb dolgaira is.

– Önnek úgy tűnik, marad erre lelke, hiszen az ön élete csupa móka. Kezdődött a zörejezzéssel.

– Egy-egy jópofa puttyogás, kertyegés hihetetlenül sokat hozzáad az animációs vagy burleszfilmek hangulatához. Nagyon szerettem Varsányi Ferenc Suli-buliját, a Gálvölgyi-, és a Tahó Tóth-show-kat, Cakó Ferenc gyurmafilmjeit. Sajnos ma már alig van szükség az én zajkeltő eszközeimre, hiszen számítógéppel és előre gyártott, CD-n kapható effekthangokkal minden megoldható.

– Folytatódott a Bergendy Szalonzenekarral.

A fesztiváldíjas csapat

NÉMETHI KATALIN FELVÉTELE

– Azt is nagyon szerettem! Minden fellépésen ugrattuk egymást. Hol én ragasztottam össze a szintetizátorosunk billentyűit alulról, hol ő töltötte meg a szerep szerint felém irányított dudát vízzel. Szóval állandó volt ott a jókedv, csak hogy nem tudtam egyszerre tanítani, zörejezni és a Bergendy-zenekarral koncertezni. Ezért aztán az utóbbit abba kellett hagynom.

– Mericske Zoltán csak az élet vicces oldalát látja?

– Nem mindig. Ütős együttesünk valamelyik koncertjén például láttam egy masszív, kopaszra nyírt, fülbevalós, igazi gengszter fazonú palit, akiből semmi jót nem néztem ki. Am másnap, legnagyobb meglepetésemre a templomban találkoztam vele.

– Biztosan gyónt...

– Nem gyónt. Imádkozott. Beszélgetünk, kiderült, hogy jólelkű, jámbor ember, pedig előző nap azt gondoltam róla, hogy nagyobbakat szokott ütni az emberek fejére, mint a mi zenekarunk tagjai a hangszerekre.

– Gondolom, önöknél otthon is csupa vidámság az élet. Karácsonykor csak úgy ugrálnak a rugós kígyók a varázsdobozokból.

– Valódiak.

– Ne mondja!?

– Na jó, nem kígyók, de volt két idomított békánk, most meg Ország Mihály barátom jóvoltából van egy nemes patkányunk. Előbb én magam is visolyogtam az ötlettől, de kiderült: ez a fajta patkány szelíd, okos állat. Így az el-

ső időkben azt mondtam otthon, hogy ez egy hosszú farkú afgán ezüsthörcsög. Később kiderült, hogy mi is valójában, de addigra Pirikét megszerette a család. Aztán vannak egyéb meghökkentő ajándékok, szemüvegből kirugózó szemgolyók, műcsirkék, ilyesmi. Persze nem lehet mindig hülyéskedni otthon, a családfőnek illik megőrizni valamit a tekintélyéből is.

– Miként a tanárnak is. A díjat nyert ütős együttesről készült fotókat nézve ez nem lehet egyszerű.

– Pedig egyszerű. Hiszen a tréfás körítés mögött nagyon komoly munka van. Aki ért a zenéhez, tudja, hogy az általunk játszott számok többségének a fele se tréfa.

Trencsényi Zoltán